

בפני חברי ועדת הערר :

יו"ר: עו"ד יבין רוכלי

חברה: עו"ד הגר בלייר

חבר: מאיר שנהב (שופט בדימוס)

לייזר אניגמה בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד דרור יצחקי

נגד

מנהל הארנונה בעיריית רמת השרון

ע"י ב"כ עו"ד עינב סילורה

החלטה

מבוא

1. עניינו של ערר זה באופן חיובו של נכס המוחזק בידי העוררת, והמסווג על ידי המשיב בסיווג 'עסקים' (להלן: "הנכס").
2. העוררת מפעילה בנכס בית עסק למשחקי-מלחמה באמצעות רובי לייזר. ההשתתפות במשחקים כרוכה בתשלום והיא מיועדת לכל אדם, בתנאי שגובהו מעל 1.20 מ' וגילו נע בין 7 ל-77. כמו כן, משמש הנכס לעריכת ימי הולדת, אירועי חברה ומסיבות רווקים, כאשר משחקי המלחמה מהווים בסיס ותוכן לאירועים.
3. העוררת טענה בפנינו כי הפעילות בנכס היא "עינוג ציבורי" ולכן יש לסווגו בסיווג 'בתי קולנוע ואולמות לעינוגים ציבוריים'. לחילופין, טענה העוררת, יש לסווג את הנכס בסיווג 'חוגי ספורט, ריקוד ואמנות' ולחילופי חילופין בסיווג 'מועדוני ספורט, בריכות שחיה ומתקני ספורט וכשר'. לדידה של העוררת, הפעילות בנכס עונה לכל אחד מן הסיווגים החלופיים הנ"ל, ועל כן אין לסווגו בסיווג 'עסקים' השירי. העוררת סמכה את טענתה על הלכת מישל מרסיה, לפיה יש להעדיף סיווג ספציפי בצו הארנונה על פני סיווג שירי כ"עסקים" (בר"מ 4021/09 מנהל הארנונה של עיריית תל אביב-יפו נ. מישל מרסיה, פורסם בנבו 20.12.2010).

4. המשיב, מצדו, טען בפנינו כי הפעילות הנעשית בנכס אינה עונה להגדרות הסיווגים אותם הציעה העוררת, ועל כן הסיווג הנוכחי הוא הנכון והמתאים.

דין והכרעה

פיצוח האניגמה – מהו "עינוג ציבורי"?

5. ניצבים אנו בפני אניגמה - לא רק בשמה של העוררת אלא גם בסימול 840 בצו הארנונה, הקובע באורח לאקוני: "בתי קולנוע ואולמות לעינוגים ציבוריים - 71.14 ₪ למ"ר". צו הארנונה אינו מגדיר מהו "עינוג ציבורי", ומונח זה - שאינו שגור בפי הבריות - אף אינו מוזכר בחיקוקים אחרים רלבנטיים לדיני ארנונה, כדוגמת **פקודת העיריות [נוסח חדש]**, **חוק הסדרים במשק המדינה (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב)**, **תשנ"ג - 1992**, והתקנות שהותקנו מכוחו.

6. על מנת להבין מהו "עינוג ציבורי" יש לפנות לדיני רישוי עסקים, מהם הוא פְּאָב. **חוק רישוי עסקים, תשכ"ח - 1968** (להלן: "**חוק רישוי עסקים**") מגדיר "עינוג ציבורי" בסעיף 3(ב) כדלקמן: "הצגות של תיאטרון או קולנוע, קונצרט, דיסקוטק, מופעי מחול, ריקודים, קברט, קרקס, **משחק** או ספורט, **וכל עינוג כיוצא באלה...**" (ההדגשות לא במקור).

7. אלא שגם הגדרה זו אינה מספקת תשובה ממשית לשאלה מהו "עינוג ציבורי", שכן היא מורכבת מרשימה (פתוחה) של שימושים ספציפיים, בעוד שחסרה בה ההגדרה האנליטית באשר למהותו של המונח.

8. לפיכך, נדרש בית המשפט לצקת תוכן להגדרה, בקבעו אמות מידה לפרשנותה, כדלקמן: "המלה "עינוג" היא שם הפעולה של הפועל היוצא "לענג". באופן כזה, המובן הרגיל של המלים "עינוג ציבורי" הוא **שישנו מי שגורם לכך שהציבור...יתענג או ייהנה...הוראה זו מובנת כאשר מביאים בחשבון שעסק כזה מיועד לקהל הרחב, שבו המעטים פעילים והרבים סבילים**, שאזי הדעת נותנת שרשות הרישוי תדאג לקהל הזה מבחינת תנאי הבטיחות". (ע"פ 734/71 **בן שושן נ. מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.2.72, ההדגשה לא במקור) (להלן: "**הלכת בן שושן**").

9. הלכת בן שושן נותנת, אפוא, סימנים ב"עינוג ציבורי": ראשית- תכליתו **הנאה**. שנית- ההנאה מופנית **לקהל רחב**. שלישית- הקהל הרחב נהנה **באופן סביל** ממעשה אותו מבצעים **מעטים אחרים**. כלומר, הקהל צופה או מאזין להנאתו, ולא נוטל חלק אקטיבי בפעילות. כלשונו של אבנר בן נר ליואב בן צרויה: "יקומו נָא הַנְּעָרִים וְיִשְׁחָקוּ לְפָנֵינוּ" (שמואל ב' ב' יד).

10. הגם שהלכת בן שושן ניתנה לפני כחמישים שנה, לא מצאנו פסיקה המפרשת את המונח "עינוג ציבורי" באופן שונה. נראה בעליל כי פסק דין זה אכן משקף את התפיסה הרווחת בדיני רישוי עסקים באשר למשמעותו של "עינוג ציבורי".

11. החלת הלכה זו על הנכס נשוא הערר מביאה למסקנה, שהנכס אינו משמש ל"עינוג ציבורי", שהרי הקהל המגיע לנכס עושה זאת כדי לשחק בעצמו, ולא על מנת לצפות באחרים המשחקים לפניו.

12. זאת ועוד. עיון בחוק רישוי עסקים מלמד כי קיימת בו קטגוריה נוספת המתייחסת אף היא למשחקים - "מקומות העורכים משחקים" (סעיף 2ב' לחוק). המונח "משחקים" מוגדר בסעיף זה: "משחקים באמצעות מכוונות המופעלות באופן מכני או חשמלי או בדרך אחרת וכן משחקי ביליארד, קלפים, קוביות וכיוצא באלה" (ההדגשות לא במקור).

13. ניכר בקטגוריה של "מקומות העורכים משחקים" שבחוק רישוי עסקים, כי היא מכוונת למשחקים אותם משחקים באופן אקטיבי באי הנכס, וזאת בניגוד למשחקי עינוג ציבורי. אין ספק שקטגוריה זו הולמת את הפעילות הנעשית בנכס, ולטענת המשיב (שהועלתה בסיכומי) הרישיון שניתן לעסק הפועל בנכס הוא אכן כ"מקום העורך משחקים" ולא כ"עינוג ציבורי".

14. אין בכוונתנו לקבוע מסמרות באשר לאופן רישוי העסק הפועל בנכס נשוא הערר. אך העוררת לא הציגה לנו את רישיון העסק שלה, ולא בכדי. יש להניח כי אילו רישוי העסק של העוררת היה נעשה כאולם לעינוג ציבורי, הרי שהיא היתה מציגה לנו אסמכתאות לכך.

15. בסיכומיה, הפנתה אותנו העוררת לפריט 7.7יא **בצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישיון)**, הנכלל בפריט "עינוג ציבורי". פריט זה כולל גם "אולם ספורט לעריכת פעילות ספורט ללא קהל", כך שלכאורה ניתן להבין שעינוג ציבורי יכול להתקיים במצב שבו הקהל הוא דווקא פעיל (בניגוד להלכת בן שושן). אלא ש'אולם ספורט לעריכת פעילות ספורט ללא קהל' דווקא הוחרג מפריט 7.7יא ואינו נחשב אולם לעינוג ציבורי, ומכאן, שקיומו של פריט זה בצו רישוי העסקים אינו תומך בטענת העוררת. הפריט מוגדר כדלקמן: "אצטדיון, אולם ספורט, שמספר המושבים הקבועים בו הוא עד 500, למעט אולם במוסד חינוכי המשמש את המוסד בלבד ואצטדיון או אולם ספורט לעריכת פעילות ספורט בלא קהל" (ההדגשות – לא במקור).

16. עוד הפנתה העוררת בסיכומיה לפסק הדין בע"א 1068/05 **עיריית ירושלים נ. עמרם מימוני**, בו צויין כי חוות סוסים שבה אירעה תאונה היתה צריכה לקבל רישיון, ומכאן שקמה לעירייה אחריות לתאונה. בית המשפט הניח שאילו היתה מקבלת החווה רישיון-עסק מדובר היה ברישיון לפי פריט של "עינוג ציבורי". אלא שפסק דין זה מתחום דיני הנזיקין, אינו יכול לסייע לעוררת, שכן הוא לא עסק במישרין בשאלה מהו עינוג ציבורי ולא הבהיר מדוע זהו הפריט המתאים לחוות הסוסים האמורה. ההתייחסות לחוות הסוסים כאל עסק של עינוג ציבורי נעשתה בהערת אגב, והיא לא השפיעה כלל על קביעותיו המהותיות של בית המשפט. יודגש כי מאפייניה של חוות הסוסים האמורה לא פורטו בפסק הדין, ולא ניתן ללמוד גזירה שווה בין החווה ובין הנכס נשוא הערר.

17. לבסוף, הפנתה אותנו העוררת לחוק עזר לרמת השרון (פתיחת בתי עסק וסגירתם), תשכ"ח – 1967 (להלן: "חוק העזר"), המגדיר "בית עינוג" על דרך הפניה לפקודת השעשועים הציבוריים, 1935. בפקודה מנדטורית זו שקדמה לחוק רישוי עסקים מוגדר "שעשוע ציבורי" –

"כל שעשוע הניתן לקהל לרבות שעשועי תיאטרון או ראינוע, קברטים, קרקסים, קונצרטים, מחולות ומקומות החלקה..." (ההדגשה לא במקור).

18. העוררת טענה, כי הגדרת "שעשוע ציבורי" בפקודה המנדטורית היא רחבה ומתייחסת ל"כל שעשוע". לפיכך, סבורה העוררת, יש לפרש בצורה רחבה גם את חוק העזר ואף את צו הארנונה, כך ששעשוע - כדוגמת זה המתקיים בנכס - ייחשב לעינוג ציבורי. מתקשים אנו להשתכנע מטיעון זה של העוררת, שכן הוא נסמך על דבר חקיקה שעבר מן העולם. משהחלפה פקודת השעשועים הציבוריים בחוק רישוי עסקים, שומה עלינו לדבוק בפרשנותו של חוק רישוי העסקים, כפי שנעשתה בידי בית המשפט בפרשת בן שושן.

19. כך או כך, פקודת השעשועים הציבוריים אמנם מתייחסת ל"כל שעשוע", אך רק בתנאי שהוא **ניתן לקהל**. מכאן, שגם על פי הפקודה הקהל המאפיין בתי שעשוע הינו **קהל פסיבי המקבל את השעשוע - כצופה או כמאזין - ולא יוצר אותו**. בית העסק הפועל בנכס נשוא הערר מאפשר לקהל להשתעשע בכוחות עצמו, ואינו **נותן** שעשוע לקהל.

19 **התוצאה היא, שהפעילות בנכס אינה עינוג ציבורי, כמובנו של מונח זה בדיני רישוי העסקים.**

20. אכן, אין הכרח שמונח המצוי בשתי מערכות דינים יפורש באופן זהה בשתייהן. יחד עם זאת, לא מצאנו נימוק כלשהו המצדיק פרשנות שונה של הביטוי "עינוג ציבורי" בהוראות צו הארנונה. אדרבא, נראה שכאשר מתקין צו הארנונה בחר להשתמש במונח השאוב מתחום רישוי העסקים הוא התכוון שגם פירושו ייעשה כמקובל באותו התחום.

21. כידוע, בהיעדר נימוקים סותרים, שומה עלינו לנקוט בכלל הפרשני המחייב הרמוניה חקיקתית, כך שפרשנות המונח תהיה זהה בשני תחומי הדין שלפנינו. כלשונו של השופט (כתוארו אז) ברק: "דבר חקיקה אינו עומד בבדידותו. הוא מהווה חלק ממערך החקיקה... החוקים כולם מהווים מערכת אחת, והם משתלבים בתוכה אלה באלה, תוך הרמוניה חקיקתית" (בג"צ 399/85 **כהנא נ' הוועד המנהל של רשות השידור**, פ"ד מא(3) 255 [306]).

22. זאת ועוד – אחרת. גם פרשנות תכליתית של המונח "עינוג ציבורי" בצו הארנונה מביאה אותנו לאותה התוצאה.

23. על פי ההלכה, פרשנות תכליתית של מונח כלשהו צריכה להיעשות בהתייחס לקונטקסט שבו הוא מצוי, שכן כפי שקבע השופט זוסמן "דיבור שבחיקוק הוא יצור החי בסביבתו" בג"ץ 58/68 **שליט נ' שר הפנים**, פ"ד כג(2) 477, 513).

24. במקרה דנן, הקונטקסט הרלבנטי הוא סימול 840 של צו הארנונה, המאחד בין בתי הקולנוע ובין האולמות המשמשים לעינוגים ציבוריים, ומעניק להם תעריף מופחת. יצויין, כי **מדובר בתעריף זול באופן חריג**: 71 ₪ למ"ר בלבד לעומת 365 ₪ למ"ר לעסקים באזור ה' (כלומר זול פי חמישה). תעריף מופחת זה שקול לתעריף הארנונה לבתי אבות ובתי מחסה, והינו זול

מתעריפי הארנונה לגני ילדים (95 ש"ל למ"ר), חוגי ספורט, ריקוד ואמנות (151 ש"ל למ"ר) ומבני תעשייה ובתי תוכנה (170 ש"ל למ"ר).

25 הואיל והארנונה נועדה למימון תקציב הרשות המקומית, הרי שמתן תעריף מופחת של ארנונה לנכסים מסויימים משמעו פגיעה בתקציב הרשות (ראו למשל: **עמ"נ (חי') 24632-06-17 עיריית חיפה נ' ימה אירועים בע"מ**, פורסם בנבו, 10.1.19). מכאן, שהתעריף המופחת הניתן לבתי קולנוע ואולמות לעינוגים ציבוריים מהווה ביטוי מובהק לסדרי העדיפויות של הרשות המקומית, ולשאיפתה לקדם פעילויות מסוימות – ולו במחיר של פגיעה בתקציבה.

26 ראוי לשאול, בהקשר זה, מהו המכנה המשותף לבתי קולנוע ולאולמות לעינוגים ציבוריים, שאותו ביקשה הרשות המקומית לעודד. אנו סבורים כי מדובר **בערך מוסף תרבותי, אמנותי או ספורטיבי התורם באופן ממשי לאיכות חייהם של תושבי הרשות המקומית**.

27 ערך מוסף שכזה אינו מתקיים בפעילות אותה מקיימת העוררת בנכס. מתקשים אנו לראות את הערך המוסף המצוי בפעילות מסחרית של עריכת משחקי מלחמה (לרבות "מסיבות רווקים" ו"אירועי חברה"), ואת מידת תרומתה של פעילות זו לחיי התושבים. אכן, ככל עסק אחר מדובר בעסק שמועיל ללקוחותיו, ואולם תרומתו הסגולית למרקם החיים ברמת השרון (ככל שקיימת תרומה כזו) ודאי אינה בת השוואה לתרומתם של אולמות תרבות, אמנות וספורט, אליהם מבקשת העוררת להשתוות.

28 התוצאה היא שהנכס אינו יכול להיחשב "אולם לעינוג ציבורי" לפי סימול 840.

סיווג חוגי ספורט, ריקוד ואמנות

29 העוררת טענה כי יש לסווג את הנכס בסיווג "חוגי ספורט, ריקוד ואמנות" (לפי סימול 830 של צו הארנונה). אלא שספק רב בעינינו אם הפעילות הנעשית בנכס היא פעילות ספורטיבית (וודאי שאין בה ריקוד או אמנות). מילון אבן שושן מגדיר את הערך "ספורט" כדלקמן: **"תרגילים גופניים, בעיקר בצורת משחקים שונים או תחרויות, שמטרתם פיתוח הגוף וחיזוקו וכן הגברת אומץ-הלב והערנות הנפשית"**. גם חוק הספורט, תשמ"ח – 1988 מגדיר את המונח "ספורט" תוך הדגשת הפן הגופני, כדלקמן: **"פעילות משחקית, בין תחרותית ובין שאינה תחרותית, אשר נדרש לה מאמץ גופני"** (ההדגשות - לא במקור).

30 אנו מתרשמים מן הראיות שהוצגו לנו כי המשחקים הנעשים בנכס אינם שמים את הדגש על המאמץ הגופני ועל פיתוח הגוף, כי אם על המכשור הטכנולוגי ועל דמיונם הפורה של השחקנים.

31 במקרה דומה קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, כי משחקיה לילדים (גימבורי) אינה יכול להיחשב "ספורט" לצורך סיווגה, הגם שיש בה משחקים שמחייבים תנועה והפעלה של הגוף. כב' השופטת צפת ציינה בהקשר זה: **"ספק בעיניי אם משחקיית גימבורי עונה על הגדרת**

ספורט בין שהוא תחרותי ובין שלא. מדובר במשחקייה שבצורה כזו או אחרת אינה שונה מכל משחקיה בפארק, גינה, גן וכיו"ב" (עמ"נ (ת"א) 41787-10-12 **רשת משחקיות פעלטון בע"מ נ' מנהלת הארנונה בעיריית רמת גן**, פורסם בנבו, 22.4.2014).

32 אכן, לעיתים מתייחסים לשחמט וברידג' כאל ספורט, הגם שאין בהם מרכיב גופני, אך זאת לנוכח היותם משחקים תחרותיים ואסטרטגיים. במשחקים אלה מתקיימות תחרויות בארץ ובעולם, בדומה מאוד לענפי הספורט הפיזיים. לא השתכנענו כי המשחקים המתקיימים בנכס מחייבים יכולות אסטרטגיות מובהקות, ולא הוצגו לנו ראיות כלשהן בדבר קיומן של תחרויות ואליפויות במשחקי מלחמה בלייזר. לפיכך – ספורט אין כאן.

33 אך גם אם נניח (בדוחק) כי הפעילות בנכס היא בעלת מאפיין ספורטיבי כלשהו, הרי שהיא אינה מהווה **חוג**. העוררת ציינה בסיכומיה כי "חוג" הוא "קבוצת אנשים המתכנסים למטרה מסוימת, קבוצת אנשים המתעניינים בנושא מסויים". אם נקבל את הגדרת העוררת (שלא ציינה את מקורה) נגיע למסקנה כי הפעילות בנכס אינה "חוג", שכן אין מדובר בפעילות של קבוצה ספציפית של אנשים **שהתגבשה** סביב עניין משותף במשחקי לייזר.

34 באי הנכס מתכנסים בו באופן אקראי ומבלי שנועדו ביניהם לעשות זאת. למעשה, כָּל דְּכָפִין אשר גובהו מעל 1.20 מ' וגילו בין שבע לשבעים ושבע - רשאי להיכנס ולשחק, אם רק ישלם את מחיר הכניסה. כשם שהנכנסים לסופרמרקט אינם "חוג של צרכנים" וכשם שהנכנסים לקולנוע אינם "חוג של חובבי קולנוע", כך באי הנכס אינם חוג של שחקני-מלחמות-לייזר.

35 מכל מקום, למילה "חוג" ישנה יותר ממשמעות לשונית אחת, ולטעמנו המשמעות הרלבנטית למונח "חוג" היא אחרת מזו שהציעה העוררת. אנו סבורים כי "חוג" – בהקשרו של סימול 830 לצו הארנונה – מתייחס **למסגרת של חינוך בלתי פורמלי, שמשותפתיה רוכשים ידע ומיומנויות**. הקניית הידע נעשית באופן **דידקטי** לאורכו של **תהליך מתמשך**, שיש לו **מנחה** או מדריך, כמו גם **מתודולוגיה** ברורה.

36 נראה בעליל, כי תכלית הסיווג הנפרד לחוגי ספורט, ריקוד ואמנות היא לעודד רכישת ידע ומיומנויות בתחומים אלה בלבד.

37 אנו מתרשמים כי הפעילות בנכס לא נועדה לרכישת מיומנויות וידע, והיא נעשית באופן חופשי על ידי המשתתפים. כפי שעולה מאתר האינטרנט של העוררת, הכניסה היא חד פעמית, ולאחר תדרוך קצר, נכנסים המשתתפים לחדר המבוך ומשחקים באופן עצמאי. מכאן, שלא מדובר בתהליך מונחה ודידקטי שבסופו רוכשים המשתתפים ידע ומיומנות. התוצאה היא – שלא מדובר בחוג ספורט.

סיווג מועדוני ספורט, בריכות שחיה ומתקני ספורט וכושר

38 העוררת טענה כי יש לראות בה "מועדון ספורט" (סימול 810). אלא שכאמור לעיל, לא השתכנענו כי המשחקים המתקיימים בנכס הם "ספורט". מכל מקום, ברי כי אין מדובר

- ב"מועדון", שכן מועדון הוא "התאגדות של קבוצת אנשים שחולקים עניין משותף או מטרה משותפת" (מתוך ויקיפדיה). מכאן, שלמועדון ספורט ישנם מאפיינים חברתיים מובהקים הנרקמים סביב הפעילות הספורטיבית, כדוגמת לכידות ושייכות.
- 39 במקרה דנן, לא מדובר בהתאגדות כלשהי של קבוצת אנשים כלל ועיקר. כעולה מאתר האינטרנט של העוררת, משתתפי הפעילות אינם מאוגדים ואפילו אינם נדרשים לרכוש מנוי, כך שכניסתם לנכס היא בעלת אופי חד פעמי. לכך לא ייקרא מועדון.
- 40 אם לא די בכך, הרי **שחוק הספורט, תשמ"ח – 1988** מגדיר "מועדון ספורט" – "תאגיד שלא למטרות רווח לצורך קיום פעולות ספורט במקום מוגדר". אין עוררין על כך שהעוררת היא חברה בע"מ הפועלת למטרות רווח.
- סיווג שיורי לעומת סיווג ספציפי
- 41 רצון העוררת שהנכס יסווג בתעריף זול הוא מובן ולגיטימי. אולם ניסיונותיה להציע סיווגים המתאימים לפעילותה, יותר מהסיווג "עסקים", עלו בתוהו. מדובר בניסיונות מלאכותיים, המנוגדים ללשונו ולתכליתו של צו הארנונה, כמו גם לשכל הישר.
- 42 מכירים אנו את הלכת מישל מְרֶסְקָה, שלפיה תועדף הגדרה פוזיטיבית על פני קטגוריה שיורית ועמומה לשם סיווגו של נכס. אלא שהלכה זו מתייחסת למצב שבו מצויות בצו הארנונה שתי אפשרויות לסיווג הנכס – האחת פוזיטיבית והשניה שיורית. כאשר אין מתקיימים בנכס התנאים הדרושים לסיווגו לפי סיווג קונקרטי לא ניתן "למתוח" את לשונו של צו הארנונה ולעוות את תכליתו רק על מנת שנכס לא יסווג בסיווג שיורי (ראה למשל: עמ"נ 2144-03-16 **דומיקאר בע"מ נ' מנהל הארנונה בעירית תל אביב** פורסם בבנו, 9.5.18).
- 43 הנכס נשוא הערר הוא בעל מאפיינים עסקיים ומסחריים מובהקים, ותכליתו העיקרית היא השאת רווחים לעוררת. אין מדובר בעינוג ציבורי, בחוג ספורט או במועדון ספורט, ולפיכך – צדק המשיב בחיבו את הנכס בסיווג "עסקים".
- 44 נוכח כל האמור לעיל אנו דוחים את הערר ללא צו להוצאות.
- 45 **בהתאם לסעיף 5(2) לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס – 2000**, לצדדים עומדת זכות ערעור בפני בית המשפט לעניינים מנהליים וזאת בתוך 45 יום מיום קבלת החלטה.
- 46 **בהתאם לתקנה 20 (ג) לתקנות הרשויות המקומיות (ערר על קביעת ארנונה כללית) (סדרי דין בועדת הערר), התשל"ז – 1977 תפורסם החלטה זו באתר האינטרנט של העיריה.**
- 47 ניתן והודע בהיעדר הצדדים, היום 7.1.2021.

ב/י שחזן
מאיר שנהב
(שופט בדימוס)
חבר הועדה

ב/י שחזן
עו"ד הגר בלייר
חברת הועדה

זמין רוט
עו"ד יבין רובלי
יו"ר הועדה